

MICHAEL McDOWELL

BLACK WATER

HET HUIS

XANDER
THRILLER

1

Miriam en Frances

De zussen Frances en Miriam Caskey scheidden amper een jaar. Ze woonden naast elkaar in huizen die maar enkele tientallen meters van elkaar af stonden. Toch was het contact tussen de twee huishoudens zo schaars dat wanneer de twee elkaar tegenkwamen – bij buitengewone gebeurtenissen in de familie – ze afstandelijk en argwanend waren.

Hoewel Miriam maar ongeveer twaalf maanden ouder was dan haar zus, leek ze wel jaren ouder. Doordat ze was opgegroeid bij haar grootmoeder Mary-Love Caskey en haar tante Sister – totdat Sister Haskew met haar man verhuisde – was ze zeven jaar lang verwend, vertroeteld en in de watten gelegd. Dat was nog erger geworden na 1926, toen Sister haar moeders opdringerigheid en bemoeizucht eindelijk meer dan zat was en haar echtgenoot overhaalde om naar Mississippi te verhuizen. Daarna waren Mary-Love en Miriam alleen achtergebleven in hun ruime huis en boden ze elkaar gezelschap en troost. In Perdido werd vaak gezegd dat Miriam erg op Mary-Love leek en helemaal niet op haar moeder, die naast haar woonde en haar kapper nog vaker zag dan haar dochter.

Als alle Caskeys was Miriam lang en slank, en Mary-Love zorgde er wel voor dat ze altijd de mooiste kinderkleding aanhad. Het meisje was netjes en veeleisend, en ze praatte bijna aan één stuk door, maar nooit hard. Meestal had ze het over dingen die ze bij anderen gezien had, pas gekregen had of waar ze haar zinnen op had gezet. Ze had haar eigen kamer, met meubels die

speciaal daarvoor waren aangeschaft. In de showroom van een meubelzaak in Mobile had ze zelf een cilinderbureautje uitgezocht. Ze was dol op alle kleine laatjes ervan. Die zaten inmiddels allemaal vol spullen: knopen, kant, goedkope sieraden, potloden, porseleinen hondjes, lovertjes, lint, stukjes gekleurd papier en andere mooie prullaria die te verzamelen waren in een huishouden dat gezegend was met aardse rijkdom. Miriam kon uren naar al die dingen kijken, ze ordenen, op stapeltjes leggen, tellen, bijhouden in een keurig register en plannen maken om nóg meer spulletjes te krijgen.

Maar de bezittingen die Miriam Caskey het meest plezier gaven mocht ze niet in haar kamer bewaren. Dat waren de diamanten, smaragden en parels die haar grootmoeder haar cadeau gaf met Kerstmis, haar verjaardag en een paar verder doorgewone dagen daartussenin, en die vervolgens in een kluis in Mobile werden opgeborgen. ‘Je bent nog te jong om deze juwelen zelf te bewaren,’ zei Mary-Love dan tegen haar geliefde kleindochter, ‘maar je mag nooit vergeten dat ze van jou zijn.’

Miriam had geen duidelijk beeld van hoe het was om volwassen te zijn en wist niet of ze die verheven toestand ooit zou bereiken. Ze kon er niet zeker van zijn dat ze de sieraden ooit direct in bezit zou krijgen, maar dat maakte haar totaal niet uit. Elke avond voordat ze ging slapen dacht ze aan die juwelen in de verre, afgesloten, rustige kluis in Mobile en dat leek bijna het feit te compenseren dat haar echte moeder nooit een slaapliedje voor haar zong.

Frances Caskey was heel anders. Terwijl Miriam energiek en sterk was, doortrokken van een taaie, nerveuze spanning, leek Frances nauwelijks greep te hebben op haar lichaam en gezondheid. Ze kreeg schrikbarend snel verkoudheden en koortsaanvallen; ze had net zo vaak allergieën en korte, onduidelijke ziektes als andere kinderen geschaafde knieën. Ze was schuchter van aard en al evenmin geneigd jaloers te zijn op haar zus of alles

wat die bezat, dan dat ze het recht meende te hebben zichzelf tot koningin van de beide Amerika's uit te roepen.

Frances bracht al haar dagen door bij Zaddie Sapp, verlegen redderend in de keuken, achter Zaddie aan lopend door het huis en stil in een hoekje zittend met haar voeten zorgvuldig omhoog, terwijl Zaddie veegde, stofte en boende. Frances was braaf, nooit uit haar humeur, gelaten als ze ziek was en bereid – gretig zelfs – om elke handeling of taak die haar werd opgedragen uit te voeren. Haar neiging zichzelf weg te cijferen was zo groot dat haar grootmoeder haar – bij de zeldzame gelegenheden dat Mary-Love haar zag – bij de schouders greep, door elkaar rammelde en riep: 'Pep jezelf eens op, kind! Toon eens wat fut. Jij doet alsof er iemand achter de deur staat te wachten om je te grijpen!'

Door de week glipte Frances elke ochtend de voorveranda op de bovenverdieping van het huis op om stiekem te kijken hoe haar zus naar school ging. Dan kwam Miriam, altijd in een fris gesteven jurkje en met mooi gepoetste schoenen, met haar boeken naar buiten en nam voorzichtig plaats op de achterbank van de Packard. Vervolgens kwam Miss Mary-Love naar buiten en riep: 'Bray, breng Miriam naar school!' Dan liet Bray zijn tuinwerk liggen, veegde zijn handen af en reed weg met Miriam, die altijd zo stil, beheerst en statig in de auto zat alsof ze op weg ging om aan de koningin van Engeland voorgesteld te worden. 's Middags, wanneer Frances Bray weer zag wegrijden, vatte ze post om haar zus te zien terugkomen, net zo fris gesteven, opgepoetst en onverstoorbaar als bij haar vertrek die ochtend.

Frances was niet jaloers op haar zus, maar keek tegen haar op en koesterde haar herinneringen aan de weinige keren dat Miriam iets vriendelijks tegen haar gezegd had. Om haar hals droeg ze het gouden kettinkje met medaillon dat ze de afgelopen kerst van haar zus gekregen had. Het maakte totaal niet uit dat

Miriam daarna tegen haar had gefluisterd: ‘Grootmoeder heeft het uitgezocht. Ivey heeft er een doosje voor gevonden. Ze hebben er mijn naam op gezet, maar ik heb het nog niet gezien. Ik zou al dat geld niet aan jou hebben uitgegeven.’

In de herfst van 1928 stond Frances te popelen om naar de eerste klas te gaan. Ze vroeg zich voortdurend af of ze ’s ochtends met Miriam en Bray mee naar school zou mogen rijden, maar durfde het niet rechtstreeks aan haar ouders te vragen, omdat ze bang was dat het antwoord afwijzend zou zijn. De gedachte dat ze naast Miriam op de achterbank van de Packard zou mogen zitten deed haar beven van verwachting. Ze droomde van vriendschap met Miriam.

Toen de eerste schooldag eindelijk was aangebroken, trok Zaddie Frances haar mooiste jurk aan. Oscar kuste zijn dochter en Elinor zei dat ze heel braaf en heel ijverig moest zijn. Vol verwachting liep Frances in haar eentje – het leek wel voor het eerst in haar leven – de deur uit, om alleen nog te zien hoe de Packard van haar grootmoeder met Bray achter het stuur de straat uit reed. Op de achterbank zat Miriam helemaal alleen, fris gesteven en opgepoetst.

Frances liet zich op de trap zakken en huilde.

Oscar begaf zich naar het huis van zijn moeder, liep zonder te kloppen naar binnen en zei woedend tegen Mary-Love: ‘Hoe is het in hemelsnaam mogelijk dat je Bray laat weggrijden en die arme Frances op de trap achterlaat?’

‘O?’ zei Mary-Love, die deed alsof ze verbaasd was. ‘Had Frances dan met Miriam willen meerijden?’

‘Dat weet je toch wel, mama. Het is haar eerste schooldag. Miriam had haar de weg kunnen wijzen.’

‘Nee hoor,’ reageerde Mary-Love vlug. ‘Dan was ze misschien wel te laat gekomen. Ik wil niet hebben dat Miriam op de eerste schooldag te laat komt.’

Oscar zuchtte. ‘Ze zou niet te laat zijn gekomen, mama. Nou zit die arme Frances op de trap te huilen.’

‘Daar kan ik toch niets aan doen,’ antwoordde Mary-Love ijzig.

‘Kun je me dan vertellen,’ vervolgde Oscar, ‘of mijn dochter van nu af aan met Bray en Miriam kan meerijden?’

Mary-Love dacht even na en antwoordde onwillig: ‘Goed, als ze dat zo graag wil. Maar alleen als ze in de auto klaarzit als Miriam naar buiten komt. Ik wil niet hebben dat Miriam er de gevolgen van ondervindt dat Frances niet op tijd klaar is.’

‘Ben je soms vergeten, mama, dat ik de helft van Brays salaris betaal?’

‘Ben je soms vergeten dat de auto van mij is?’

Oscar was woedend. Op de eerste dag van zijn dochters schoolloopbaan reed hij Frances zelf naar school, begeleidde haar naar het juiste lokaal en stelde haar voor aan haar juf. Bij het middageten vertelde hij zijn vrouw wat Mary-Love gezegd had.

‘Je moeder behandelt Frances als oud vuil. Ik wil niet weten hoeveel diamanten ze voor Miriam gekocht heeft. Ik wil niet weten wat dat kind alleen al in robijnen en parels waard is. Dat medaillon dat ze met Kerstmis gestuurd hebben zal niet meer gekost hebben dan vijfenzeventig cent. Ik wil niet dat Miss Mary-Love ons een gunst bewijst. We laten Frances niet in die auto meerijden, nooit of te nimmer. De mensen in de stad zullen zien hoe Miss Mary-Love haar kleindochter behandelt!’

Frances, die zo had gehoopt op een nauwe band met haar zus, ontving geen enkel blijk van vriendschap. Elke ochtend pakte Zaddie haar bij de hand en bracht haar helemaal naar school – feitelijk tot aan de deur van de klas – en liet haar daar achter. Soms passeerden Bray en Miriam hen onderweg, maar Miriam zwaaide of knikte nog niet eens naar haar zus. Op de speelplaats deed Miriam nooit mee met een spelletje waar haar zus aan deel-

nam. De zeldzame keer dat ze zich ertoe kon zetten met haar te praten zei ze: ‘Ik zit al in de tweede klas en ik weet véél meer dan jij!’ Dan spreidde ze haar armen zo wijd mogelijk en bezorgde ze Frances een verpletterend gevoel van minderwaardigheid.

Het was Miriam niet ontgaan dat Mary-Love haar tweede kleinkind negeerde. Ze kreeg steeds meer minachting voor haar zus, schaamde zich dat ze zo verlegen was, geen mooie kleren had, zo afhankelijk was van het gezelschap en de genegenheid van Zaddie Sapp en dat ze zo weinig wist van echte juwelen, echt kristal en fijn porselein.

Haar gevoelens jegens Frances werden nog sterker tijdens de eerste weken van december, toen de eerste en de tweede klas van de lagere school in Perdido aan hun kerstzegelactie begonnen. Miriam vond huis-aan-huisverkoop, als een reiziger in stofzuigers, een activiteit beneden haar waardigheid. Ze besloot zich niet meer in te spannen dan het jaar daarvoor en maar enkele zegels ter waarde van een paar dollar aan Mary-Love en Queenie te verkopen, alleen om te voorkomen dat er op het speciale bord in de gang van de school een nul voor haar naam kwam te staan.

Maar Frances nam de zaak – op haar kinderlijke manier – heel serieus en wilde zoveel mogelijk zegels verkopen; haar onderwijzers had immers gezegd dat het voor een goed doel was. Met toestemming van Oscar ging ze naar de houtzagerij en benaderde de medewerkers van alle afdelingen. Het kind was zo verlegen, zo broos en op haar manier zo charmant dat iedereen flink wat zegels kocht. Vervolgens namen haar oudoom James Caskey en zijn dochter Grace nog meer zegels af dan alle werknemers van de houtzagerij samen. Voordat ze het wist had Frances meer verkocht dan alle anderen van wie de naam stond genoteerd op het bord van de eerste klas.

Miriam was verbaasd over het succes van haar zus en voelde zich vernederd. Opeens was niets ter wereld belangrijker dan haar te verslaan bij de verkoop van kerstzegels. Mary-Love, die

niet begreep hoe belangrijk deze zaak voor haar kleindochter was, wilde niet meer zegels kopen dan ze gebruiken kon. Dus ging Miriam naar James en Grace, die zeiden dat ze haar graag een plezier hadden gedaan, maar dat ze al voorzien waren. Onder de hoede van James ging ze naar de houtzagerij, maar daar had iedereen zijn portemonnee al voor Frances getrokken. Miriam slikte zelfs haar trots in en ging nog langs een paar deuren, maar omdat de actie al een tijd aan de gang was had iedereen die tot de aanschaf overgehaald had kunnen worden de zegels allang in huis.

Ten einde raad ging ze naar haar grootmoeder en legde haar de situatie uit. Anders dan ze verwacht had was Mary-Love helemaal niet boos op haar. ‘Wil je nou zeggen, Miriam, lieverd, dat dat kind van hiernaast je gaat verslaan – en jij zit in de tweede klas en zij in de eerste?’

‘James en Grace hebben een heleboel zegels gekocht. En ze wilden er geen meer van mij hebben!’

‘Nee? En wél van Frances?’

Miriam knikte sip. ‘Ik haat Frances!’

‘Ik wil níét dat dat kind van Elinor Caskey jou verslaat. Voor welk bedrag heeft zij tot nu toe verkocht? Weet je dat?’

‘Vijfendertig dollar en vijfendertig cent.’

‘En jij?’

‘Drie dollar en tien cent.’

‘Tot wanneer duurt de wedstrijd?’

‘Tot overmorgen.’

‘Goed,’ zei Mary-Love. Ze ging zachter praten. ‘Luister, Miriam. Morgen na school kijk je of Frances er nog meer heeft verkocht. Dan laat je me weten wat haar totaal is, begrepen?’

En op de laatste dag van de kerstzegelactie bracht Miriam Caskey tweeënveertig dollar mee, een verbluffend bedrag, gezien het feit dat iedereen in Perdido inmiddels lades vol van die zegels had liggen en Miriam tot dan pas drie dollar had

opgehaald. Toen haar juf vroeg wie in hemelsnaam zoveel zegels gekocht had antwoordde ze: 'Ik ben in de hele stad langs de deuren geweest. Ik heb mijn benen bijna lam gelopen.'

De zussen Caskey behaalden de eerste en tweede plaats, maar Miriam versloeg haar zus met bijna zeven dollar. Ze won een bijbel met zes afbeeldingen in kleur en alle uitspraken van Jezus in rood gedrukt. Frances kreeg een doos snoep.

Na de prijsuitreiking maakte Frances haar doos met snoep open en hield hem voor aan haar zus, met het aanbod dat ze zoveel kon nemen als ze wilde. Toen Miriam beet in het grootste stuk snoep dat ze kon vinden, liep er kersensiroop over haar gesteven jurk. 'Getver!' riep ze. 'Dat is jouw schuld, Frances! Moet je zien!' En met een uithaal van haar hand mepte ze de doos uit Frances' handen, waardoor alle snoep op de grond van het schoolplein belandde.

De wedijver die leek te bestaan tussen de twee van elkaar vervreemde zussen was symbolisch voor de veel grotere rivaliteit die was gegroeid tussen Elinor Caskey en haar schoonmoeder, Mary-Love. De heftige emoties die de relatie tussen moeder en grootmoeder kenmerkten speelden in het klein en op een verwrongen manier ook tussen de twee kleine meisjes. Mary-Love was het onbetwiste hoofd van de familie Caskey, een positie die ze lang geleden, na de dood van haar echtgenoot, verworven had. Niemand had haar gezag betwist totdat Elinor Dammert in Perdido terecht was gekomen. Haar vastberaden energie was opgewassen tegen het strijdarsenaal van Mary-Love, waardoor Elinor erin was geslaagd de liefde van Oscar, Mary-Loves enige zoon, te winnen en met hem te trouwen.

De twee vrouwen hadden een heel andere stijl. Elinor maakte geen gebruik van spektakel zoals Mary-Love, ze ging heimelijker te werk. Ze wachtte haar tijd af en sloeg dan toe, snel, handig en altijd onverwacht. Dat wist Mary-Love en de laatste jaren was

ze onrustiger geworden, alsof ze wachtte op de klap die haar ten val zou brengen. Haar antipathie tegen haar schoondochter was heftiger geworden en ongepast. In Perdido werd geroddeld en die roddels gingen altijd over Mary-Love. Het was één ding om de vrouw van je zoon af te wijzen, maar het was iets heel anders om die afkeer zo van de daken te schreeuwen. Uiteindelijk was Mary-Love gaan inzien dat het onmogelijk was rechtstreeks de strijd met Elinor aan te binden. Elinor bleef altijd koel, leek altijd te anticiperen op de confrontatie ná die waar Mary-Love zich zo druk over maakte. Elinor trok zich strategisch terug en haalde vervolgens hard uit op het moment dat Mary-Love de overwinning al wilde opeisen. Als een verlamde generaal besloot Mary-Love het slagveld te verlaten, maar ze gaf de oorlog niet op.

In haar kleinkind Miriam had Mary-Love een enthousiaste, gewetenloze en bloeddorstige medestrijder. En Frances, Elinors afgezant, was een slappe vijand – timide en ongewapend. Een gevecht tussen de zussen zou onbetwistbaar eindigen in een overwinning voor het kamp van Mary-Love. Elke dag trok Mary-Love haar kleindochter de mooiste jurken en glimmendste schoenen aan, kuste haar op haar wang en fluisterde: ‘Niet opgeven...’

Maar die makkelijke overwinningen gaf Miriam noch haar grootmoeder voldoening, want Frances vocht helemaal niet. Ze keek verbijsterd om zich heen en besepte niet eens dat ze zich op een slagveld bevond. Als Elinor het nodig had gevonden zou ze haar dochter misschien wel iets van oorlogvoering en strategie hebben bijgebracht, maar dat had ze nagelaten. In Perdido werd over de twee meisjes gekletst, zoals er vroeger was gekletst over Elinor en Mary-Love. De algemene conclusie was dat Miriam onaardig was en naast haar schoenen liep, en dat Frances superlief was. Dat zei toch wel iets over de twee huishoudens waarin de kinderen opgroeiden.

Door haar afgezant ongewapend en onvoorbereid op pad te

sturen, en zelfs onwetend van het feit dat het oorlog was, had Elinor dus winst geboekt. Hoelang zou het duren, vroeg Mary-Love zich ongemakkelijk af, voordat ze het fort zelf zou bestormen en de macht over de Caskeyclan zou opeisen? Waarom had ze dat nog niet gedaan? Als ze op een teken of een waarschuwing wachtte, wat was dat dan? Hoe kon ze zich voorbereiden op die onvermijdelijke dag? En als het tussen de twee vrouwen tot een gevecht kwam, wie zouden dan de slachtoffers zijn die bloedend en gebroken van het strijdtoneel werden gedragen?